

Jarosław Sochacki

WSP Słupsk

WIZJA STOSUNKÓW PRAWNYCH POLSKO-NIEMIECKICH BRUNONA Z KWERFURTU

W literaturze polskiej osobą Brunona z Kwerfurtu zajmowano się przeważnie w pracach poświęconych Bolesławowi Chrobremu lub czasom panowania tego władcy¹, natomiast do rzadkości należą publikacje jemu poświęcone². Pewien wyjątek stanowią artykuły W. Kętrzyńskiego³, S. Kętrzyńskiego⁴, W. Meysztowicza⁵ i P. Bogdanowicza⁶, którzy – w oparciu o przekaz Brunona, że Otton III zamysłał dla niego dalsze laski⁷, zamierzał ustąpić z tronu cesarskiego oraz przekazać go godniejszemu od siebie⁸ – wysunuli wniosek o następstwie po nim polskiego władcy. Autorowi niniejszego artykułu taka wykładnia wydaje się zbyt daleko idąca i nieprawdopodobna, dlatego została ona pominięta w rozważaniach.

W historiografii polskiej nie poświęcono do tej pory szczegółowej pracy stosunkom prawnym polsko-niemieckim w dziełach Brunona. Brak ten uzupełniają opracowania niemieckie. Szczególnie ważne tu są publikacje R. Wenskusa⁹, z którego wnioskami polemikę podjął J. Fried¹⁰. Poglądy jego w zakresie polityki misyjnej najpełniej opracował H.D. Kahle¹¹, a obszerną monografię H.G. Vogt¹². Poza tym, podobnie jak w literaturze polskiej, pisano o nim na marginesie dziejów przełomu X-XI wieku¹³.

Bazę źródłową stanowią: *Sancti Adalberti Pragensis Episcopi et Martyris Vita altera; Vita quinque Fratrum Eremitarum (seu) Vita uel Passio Benedicti et Iohannis Sociorumque suorum* i *Epistola Brunonis ad Henricum Regem*¹⁴. Ponadto wykorzystano: J. Kanapariusz, *Vita et Passio sancti Adalberti Martyris*¹⁵; D. Damiani, *Vita Romualdi*;